

Vec C-208/20

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

14. máj 2020

Vnútroštátny súd:

Sofijski rajonen sad

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

14. máj 2020

Žalobkyne:

„Toplofikacia Sofia“ EAD

„Čez Elektro Bulgaria“ AD

„Agencia za kontrol na prosročeni zadalženia“ EOOD

Predmet konania vo veci samej

Tri civilné veci, v ktorých príslušná protistrana ešte stále nemôže získať postavenie účastníka konania, lebo nie je možné osobne doručiť žalovaným súdne písomnosti, pričom ich susedia alebo príbuzní poukazujú na to, že títo žijú v iných členských štátoch Európskej únie.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ týkajúci sa výkladu článku 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ, článku 1 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1206/2001 a článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012.

Prejudiciálne otázky

- 1 Majú sa článok 20 ods. 2 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s článkom 47 ods. 2 Charty základných práv, zásady zákazu diskriminácie a ekvivalencie procesných opatrení vo vnútroštátnom súdnom konaní, ako aj článok 1 [ods. 1] písm. a) nariadenia (ES) č. 1206/2001 o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach, vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak vnútroštátne právo konajúceho súdu stanovuje, že tento súd požiada o úradnú informáciu o adrese žalovaného vo svojom vlastnom štáte, a zistí sa, že tento žalovaný sa zdržiava v inom štáte Európskej únie, konajúci vnútroštátny súd je povinný požiadať príslušné orgány štátu, v ktorom má žalovaný pobyt, o informáciu o adrese žalovaného?
- 2 Má sa článok 5 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v spojení so zásadou, že vnútroštátny súd musí zaručiť procesné práva na účinnú ochranu práv vyplývajúcich z právneho poriadku Únie, vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd je pri zisťovaní obvyklého pobytu dlžníka ako podmienky na uskutočnenie jednostranného formálneho konania bez dokazovania, akým je konanie o platobnom rozkaze, ktorú stanovuje vnútroštátne právo, povinný vykladať každé dôvodné podozrenie, že dlžník má obvyklý pobyt v inom štáte Európskej únie, ako nedostatok právneho základu na vydanie platobného rozkazu, resp. ako základ na to, aby platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť?
- 3 Má sa článok 5 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v spojení so zásadou, že vnútroštátny súd musí zaručiť procesné práva na účinnú ochranu práv vyplývajúcich z právneho poriadku Únie, vykladať v tom zmysle, že ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý po vydaní platobného rozkazu proti určitému dlžníkovi zistil, že tento dlžník pravdepodobne nemá obvyklý pobyt

v štáte, v ktorom má tento súd sídlo, a pod podmienkou, že to podľa vnútroštátneho práva predstavuje prekážku vydania platobného rozkazu proti takému dlžníkovi, povinnosť *ex officio* zrušiť vydaný platobný rozkaz, hoci neexistuje nijaké zákonné ustanovenie, ktoré by to výslovne stanovovalo?

- 4 V prípade, ak je odpoveď na tretiu otázku záporná, majú sa ustanovenia, ktoré sú v nej uvedené, vykladať v tom zmysle, že ukladajú vnútroštátnemu súdu povinnosť zrušiť vydaný platobný rozkaz, ak tento súd vykonal prešetrovanie a s istotou zistil, že dlžník nemá obvyklý pobyt v štáte konajúceho súdu?

Právne predpisy a judikatúra Európskej únie

Zmluva o fungovaní Európskej únie: článok 18 a článok 20 ods. 2 písm. a).

Charta základných práv Európskej únie: článok 47 ods. 2.

Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach: článok 60 ods. 1.

Nariadenie Rady (ES) č. 1206/2001 z 28. mája 2001 o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach: článok 1 ods. 1 písm. a).

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000: článok 1 ods. 1 a 2.

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach: článok 5 ods. 1.

Rozsudok Súdneho dvora zo 16. decembra 1976, Rewe-Zentralfinanz (33/76, EU:C:1976:188).

Rozsudok Súdneho dvora z 19. decembra 2012, Alder (C-325/11, EU:C:2012:824).

Rozsudok Súdneho dvora zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603).

Uznesenie Súdneho dvora z 28. apríla 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316).

Vnútroštátne právne predpisy

Zakon za zadalženiata i dogovorite (zákon o záväzkoch a zmluvách): § 68 písm. a).

- 5 Gražanski procesualen kodeks (Občiansky súdny poriadok): § 38, 40 a 41, § 42 ods. 1, § 43, § 44 ods. 1, § 45, § 46 ods. 1 a 2, § 47 ods. 1, 2, 3, 5, 6 a 7, § 48, 53 a 246, § 282 ods. 2, § 410 ods. 1 bod 1 a § 410 ods. 2, § 411, § 413 ods. 1, § 414 až 416, 419 a 423.
- 6 Kodeks na meždunarodnoto častno pravo (zákoník medzinárodného práva súkromného): § 4 ods. 1 a § 48.
- 7 Zakon za graždanskata registracia (zákon o evidencii občanov): § 90 ods. 1, § 93 a 94, § 96 ods. 1.

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 8 Na vnútroštátnom súde boli začaté tri civilné konania, v ktorých protistrana ešte stále nemôže získať postavenie účastníka konania, lebo nie je možné osobne doručiť žalovaným súdne písomnosti.
- 9 V prvom konaní (o žalobe) podala žalobkyňa „Toplofikacia Sofia“ EAD proti žalovanej DP, fyzickej osobe, spotrebiteľke a bulharskej štátnej občanke, žalobu o určenie pohľadávky za dodanie tepla, ktoré bolo dodané do nehnuteľnosti v Sofii, spolu so súvisiacimi službami a zákonnými úrokmi.
- 10 Konanie bolo začaté po tom, čo dlžníčka DP v konaní o platobnom rozkaze nebola zastihnutá na svojich kontaktných adresách. Súd nariadil umiestniť oznámenie na vchodových dverách, ale písomnosti opäť neboli doručené. Preto súd vydal pokyn na podanie žaloby o určenie existencie pohľadávok uvedených v platobnom rozkaze.
- 11 Kópia žaloby bola zaslaná DP na adresu v Sofii, ktorá bola uvedená v žalobe, ale DP tam nebola zastihnutá. Súd si *ex officio* vyžiadal informáciu o adrese z registra obyvateľov a registra zamestnávateľov, ktoré vedú štátne orgány. Z týchto registrov vyplýva, že trvalou a aktuálnou adresou bydliska DP je adresa uvedená v žalobe, ale DP od januára 2013 už oficiálne nepracuje v Bulharsku. Súd nariadil, aby bola predvolaná na jej kontaktnej adrese umiestnením oznámenia [na vchodových dverách]. V októbri 2019 súdny úradník, ktorý doručuje oznámenia, vyhľadal túto adresu a poznamenal, že DP žije podľa informácií, ktoré poskytol jeden zo susedov, sedem rokov vo Francúzsku.
- 12 V druhom konaní (o platobnom rozkaze) sa navrhovateľka v konaní o platobnom rozkaze „Čez Elektro Bulgaria“ AD, komunálny dodávateľ energie, domáha

vydania platobného rozkazu proti EQ, ktorý je fyzickou osobou – spotrebiteľom –, z dôvodu, že nezaplatil za elektrinu dodanú do nehnuteľnosti v Sofii.

- 13 Súd vydal platobný rozkaz a nariadil doručiť ho dlžníkovi EQ, aby sa vyjadril, či podáva odpor. Súdny úradník vyhľadal adresu uvedenú navrhovateľkou v konaní o platobnom rozkaze, ktorá sa zhodovala s trvalou a aktuálnou adresou bydliska dlžníka v registri obyvateľov. Súdny úradník tam nikoho nezastihol a umiestnil na vchodových dverách oznámenie. Od jedného zo susedov sa dozvedel, že dlžník žije rok v Nemecku. Na základe žiadosti o informácie, ktorú súd podal *ex offio*, sa zistilo, že dlžník od januára 2010 nie je poistený v Bulharsku.
- 14 V treťom konaní (o platobnom rozkaze) sa navrhovateľka v konaní o platobnom rozkaze „Agencia za kontrol na prosročení zadalženia“ EOOD, spoločnosť zaoberajúca sa vymáhaním pohľadávok, domáha vydania platobného rozkazu proti FR, ktorý je fyzickou osobou – spotrebiteľom – a ktorý nesplatil úver finančnej inštitúcii so sídlom v Sofii.
- 15 Súd vydal platobný rozkaz a nariadil doručiť ho dlžníkovi FR, aby sa vyjadril, či podáva odpor. Súdny úradník dvakrát vyhľadal adresu uvedenú navrhovateľkou v konaní o platobnom rozkaze, ktorá sa zhodovala s trvalou a aktuálnou adresou bydliska dlžníka v registri obyvateľov, a zistil, že tam žije matka dlžníka. Odmietla prevziať túto písomnosť za svojho syna a uviedla, že jej syn žije tri roky v Nemecku, ale nepozná jeho presnú adresu. Uviedla dve bulharské mobilné telefónne čísla na nadviazanie spojenia s dlžníkom, ale na týchto číslach sa nikto nehlásil.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 16 Vnútroštátny súd má pochybnosti, či v prípade adresáta súdnych písomností, ktorý sa zdržiava v inom štáte, vnútroštátne predpisy upravujúce konanie o žalobe stanovujú doručovacie opatrenia, ktoré sú zlučiteľné s právom Únie. Najmä treba určiť, či zásada ekvivalencie procesných predpisov sformulovaná v judikatúre Súdneho dvora vyžaduje, aby sa zistila aj adresa osôb v zahraničí, ako je to v prípade osôb s kontaktnou adresou v Bulharsku.
- 17 V konaní o platobnom rozkaze – ktoré prebieha formálne a v ktorom nároky navrhovateľa v konaní o platobnom rozkaze nemusia spĺňať požiadavky kladené na dôkazy v konaní o žalobe – sa však podľa vnútroštátneho práva právomoc súdu určuje na základe obvyklého pobytu dlžníka. Preto má otázka spôsobu doručenia v takom konaní tiež význam pre medzinárodnú právomoc súdu.
- 18 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka uplatňovania zásady procesnej autonómie členských štátov a jej obmedzení zavedených v judikatúre Súdneho dvora. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci [33/76], Rewe-Zentralfinanz, musia členské štáty uplatňovať svoje vnútroštátne procesné predpisy na práva, ktoré vyplývajú z vnútroštátneho právneho poriadku, a na práva, ktoré priznáva právny poriadok Únie, rovnako.

- 19 Článok 18 ZFEÚ, ktorý zakazuje diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, súvisí aj s otázkou zistenia adresy určitého adresáta súdnych písomností v zahraničí. Dôležitý je aj článok 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ, ktorý stanovuje právo na slobodný pobyt na celom území Únie. Uplatní sa tiež nariadenie č. 1206/2001, lebo civilný súd sa v prejednávanom prípade pýta, či má zistiť adresu účastníkov konania v zahraničí.
- 20 Na otázku, či má vnútroštátny súd právomoc vydávať platobné rozkazy proti osobám s obvyklým pobytom mimo územia štátu, v ktorom má súd sídlo, sa uplatní ustanovenie článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012. Toto ustanovenie zakazuje žalovať osoby s bydliskom na území členského štátu na súdoch iného členského štátu, ak nie sú splnené podmienky stanovené v článkoch 7 až 26 tohto nariadenia. Podľa článku 62 ods. 1 tohto nariadenia sa pojem „bydlisko“ spravuje vnútroštátnym právom konajúceho súdu.
- 21 Podľa výkladu, ktorý bol podaný v rozsudku vo veci Alder, C-325/11, článok 1 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá ukladá občanovi Únie povinnosť určiť si zástupcu na doručovanie písomností v štáte, v ktorom má sídlo súd, na ktorom sa vedie súdne konanie, ktorého je účastníkom. Podľa článku 1 ods. 2 tohto nariadenia sa toto nariadenie neuplatní na osoby, ktorých adresa nie je známa.

Súvislosť s právom Únie a potreba výkladu

- 22 V prvom rade treba uviesť, že ide o civilné veci s cudzím prvkom, keďže jeden z účastníkov konania sa pravdepodobne zdržiava v zahraničí. So zreteľom na predmet sporu – peňažné záväzky vyplývajúce z dodania tovaru a poskytovania služieb v Bulharsku – treba konštatovať, že podľa všeobecných pravidiel nariadenia č. 1215/2012 majú právomoc bulharské súdy bez ohľadu na to, či majú žalovaní bydlisko v Bulharsku.
- 23 V prvom konaní musí súd – podľa vyššie opísaných skutkových okolností týkajúcich sa doručovania písomností žalovanej – preskúmať žalobu, pričom sa pýta žalobkyne, či vie, že žalovaná je prihlásená na [inej] adrese, ktorá je známa žalobkyňi. Žalobkyňa veľmi pravdepodobne uvedie, že taká adresa jej nie je známa, pričom treba vziať do úvahy, že aj v žalobe sa musí uviesť len táto jedna kontaktná adresa žalovanej. Za týchto okolností súd musí uverejniť oznámenie v „Daržaven vestnik“ (bulharský úradný vestník) a v prípade, ak sa žalovaná neprihlási (čo je tiež pravdepodobné, lebo sa nezdržiava v Bulharsku a nemá možnosť prečítať si oficiálnu publikáciu tohto štátu v tlačenej verzii), musí jej určiť osobitného zástupcu.
- 24 Tým by sa žalovanej odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak zo skutkového stavu vyplýva, že žije v zahraničí – v inom členskom štáte. Ak by to nebolo tak a žalovaná by sa zdržiavala na inej adrese v Bulharsku, súd má možnosť vykonať aj ďalšie prešetrovanie prostredníctvom evidencie adries alebo prostredníctvom zamestnávateľa. Podľa vnútroštátneho práva chýba možnosť uviesť aktuálnu

adresu v zahraničí, a preto žalovaná v prejednávacom prípade nemôže uviesť svoju adresu v zahraničí.

- 25 Vnútroštátne právo tým vytvára rozdielne podmienky pre osoby, ktoré prechodne bývajú na inej adrese v Bulharsku, a osobami, ktorí žijú na inej adrese v zahraničí. Bulharskí štátni občania sa zároveň vždy majú hľadať na svojej kontaktnej adrese v Bulharsku, ak sa proti nim začne súdne konanie. To znamená, že s osobami, ktoré využili svoje právo na voľný pohyb podľa článku 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ, sa zaobchádza rozdielne, pokiaľ ide o ich práva na účasť na súdnom konaní [zaručené v článku 47 ods. 2 Charty základných práv].
- 26 Vzniká otázka, či je odôvodnené toto rozdielne zaobchádzanie so zreteľom na kritériá, ktoré Súdny dvor sformuloval v bode 58 uznesenia vo veci *Alta Realitat*, C-384/14 (aj keď v inom kontexte), podľa ktorého treba navzájom vyvážiť efektívne doručovanie písomností v cezhraničných veciach a ochranu procesných práv adresáta (čo je zásada, ktorá je sformulovaná aj v bode 41 rozsudku vo veci *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13). Ak je predvolanie občana, ktorý nemá kontaktnú adresu v zahraničí a ktorý nemôže uviesť takú konkrétnu adresu, v rozpore s právom Únie, treba tiež odpovedať na otázku, či si vnútroštátny súd v tomto prípade môže vyžiadať údaje o evidencii adresy žalovanej od štátu, v ktorom sa žalovaná zdržiava, teda od Francúzskej republiky. Na tento účel má tento súd k dispozícii iný nástroj práva Únie, a to možnosť požiadať súdy v iných štátoch Únie o vykonanie dôkazu podľa nariadenia č. 1206/2001. Tento postup však možno uplatniť výlučne vtedy, keď sa predpokladá, že z práva Únie vyplýva povinnosť vnútroštátneho súdu so zreteľom opatrenia stanovené vo vnútroštátnom práve zistiť aj adresy účastníkov konania v iných členských štátoch.
- 27 V oboch konaniach o platobnom rozkaze, v ktorých už boli vydané konečné rozhodnutia – boli vydané platobné rozkazy v rámci formálneho konania, ale treba preskúmať, či tieto rozhodnutia môžu nadobudnúť právoplatnosť –, je podľa informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, možné, že sporné rozhodnutia boli vydané, hoci nie je daná medzinárodná právomoc.
- 28 Podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1215/2015 nemôže súd členského štátu vydať rozsudok týkajúci sa osoby, ktorá má bydlisko na území iného členského štátu, pokiaľ nie sú splnené podmienky stanovené v tomto nariadení. Pojem „bydlisko“ sa spravuje právom konkrétneho štátu.
- 29 Bulharský zákonodarca výslovne nedefinoval ani neodkázal na to, ktorý právny pojem sa podľa vnútroštátneho práva vo všeobecnosti vykladá ako pojem zodpovedajúci pojmu „bydlisko“. Podľa judikatúry *Värhoven kasacionen sād* (Kasačný súd, Bulharsko, ďalej len „VKS“) týmto pojmom nemôže byť adresa trvalého bydliska, lebo táto adresa sa môže nachádzať len na území Bulharska.
- 30 Kategória „bydlisko“ sa teda podľa bulharského práva definuje podľa dvoch kritérií – aktuálnej kontaktnej adresy alebo obvyklého pobytu. V súvislosti s konaním o platobnom rozkaze však zákonodarca kategoricky zakazuje vydať

platobný rozkaz, ak osoba, proti ktorej sa má platobný rozkaz vydať, má obvyklý pobyt mimo Bulharska na území iného štátu.

- 31 VKS naopak výkladovým rozsudkom č. 4/2013 uložil vnútroštátnym súdom povinnosť uplatňovať toto pravidlo reštriktívne, lebo v konaní o platobnom rozkaze sa nevykonáva dokazovanie a predpokladá sa, že vnútroštátny súd v konaní nemôže preskúmať, či je splnená zákonom stanovená podmienka, že dlžník má obvyklý pobyt v Bulharsku. Preto súd musí vydať platobný rozkaz, a ak sa proti nemu nepodá odpor (ktorý nie je potrebné odôvodniť) a tento platobný rozkaz sa doručí osobe s kontaktnou adresou adresáta, platobný rozkaz nadobudne právoplatnosť. Na základe právoplatného platobného rozkazu možno začať exekučné konanie a vykonať exekúciu na majetok dlžníka, aj keď má obvyklý pobyt mimo Bulharska.
- 32 Súd zároveň podľa uvedeného výkladového rozsudku neposudzuje okolnosť, či je uvedená aktuálna adresa v inom štáte pre vnútroštátny súd dôvodom predpokladať, že sa tam nachádza obvyklý pobyt, alebo nie.
- 33 Hoci vnútroštátna judikatúra stanovuje ochranu pred platobným rozkazom, ktorý bol vydaný proti dlžníkovi s obvyklým pobytom v inom štáte, prostredníctvom podania odporu na odvolacom súde, táto ochrana nie je účinná. Je to tak preto, lebo odpor na odvolacom súde nemá za následok dočasné pozastavenie začatej exekúcie. Dlžník môže požiadať o jej dočasné pozastavenie len v prípade, ak zaplatí kauciu.
- 34 Vnútroštátny súd má vážne podozrenie, že tento výklad zbavuje pravidlo stanovené v článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, pokiaľ ide o pojem „bydlisko“, [potrebného] účinku. Preto vzniká otázka, či je s právom Únie zlučiteľné, ako VKS vykladá spôsob, akým súd v konaní o platobnom rozkaze zisťuje obvyklý pobyt dlžníka, konkrétne bez overenia tohto pobytu a bez zohľadnenia informácií, ktoré získal súdny úradník poverený doručovaním oznámení. Najmä je sporné, či je dodržaná zásada zavedenia účinných opatrení na ochranu práv vyplývajúcich z práva Únie, ako bola sformulovaná v rozsudku vo veci Rewe-Zentralfinanz, [33/76].
- 35 Vnútroštátny súd žiada tiež o posúdenie prípadu, keď obvyklý pobyt dlžníka nebol s istotou zistený, ale existuje podozrenie, že dlžník sa nezdržiava v Bulharsku.

Úvahy vnútroštátneho súdu

- 36 Prvou otázkou vnútroštátny súd žiada Súdny dvor, aby posúdil, či za určitých podmienok nie je potrebné rozšíriť zásadu účinnej súdnej ochrany vo vnútroštátnom súdnom konaní sformulovanú v rozsudku vo veci Rewe-Zentralfinanz, [33/76]. Podľa tohto rozsudku a ustálenej judikatúry Súdneho dvora zásada procesnej autonómie vyžaduje, aby členské štáty stanovili súdy a zaviedli konania, ktoré účinne a rovnocenne (so zreteľom na práva, ktoré

vyplývajú z vnútroštátneho právneho poriadku) chránia práva, ktoré zaručuje právny poriadok Únie.

- 37 V prejednávanom prípade je zrejmé, že právo, ktoré je vzhľadom na svoju povahu vnútroštátnym právom, a to povinnosť súdu vyhľadať kontaktnú adresu žalovaného, sa neuplatňuje rovnako na tých občanov, ktorí sa zdržiavajú v inom štáte Únie. V prípade týchto občanov nie je jasné, či je súd povinný vykonať dôkazy týkajúce sa tejto adresy, ak je v konaní dostupný dostatok informácií o tom, v ktorom štáte Únie sa zdržiavajú. V článku 1 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007, teda nariadenia o doručovaní písomností, je zároveň výslovne vylúčené uplatnenie tohto nariadenia na osoby, ktorých adresa nie je známa.
- 38 Za týchto okolností sú metódy na zabezpečenie účasti bulharských štátnych občanov, ktorí žijú v inom štáte, na civilnom konaní na bulharských súdoch obzvlášť neúčinné. V praxi závisia od dobrovoľnosti žalobcu v tom zmysle, že uvedie adresu týchto občanov v tomto inom štáte.
- 39 Pritom treba vziať do úvahy, že túto situáciu čiastočne spôsobujú predpisy o evidovaní adresy v Bulharsku. Bulharský zákon o evidencii občanov neumožňuje zaevidovať konkrétnu adresu bulharského štátneho občana v zahraničí. Ak sa oznámi len štát bydliska, ani to nemožno použiť na doručovanie oznámení adresátovi. Táto okolnosť má podľa názoru vnútroštátneho súdu podstatný význam pre otázku, či je vnútroštátny súd povinný zisťovať adresy bulharských štátnych občanov v iných členských štátoch.
- 40 Vnútroštátny súd nemôže navrhnúť konkrétnu odpoveď na prvú otázku so zreteľom na kritérium vyváženia rýchlosti doručovania s ochranou procesných práv účastníkov konania. Na jednej strane je zisťovanie miesta pobytu osoby v iných štátoch postup, ktorý predlžuje súdne konanie, ktoré sa v konečnom dôsledku vedie proti bulharským štátnym občanom, ktorí majú voči svojmu domovskému štátu určité povinnosti, vrátane povinnosti oznámiť svoju adresu a mať k dispozícii kontaktnú osobu pre štátne orgány. Na druhej strane je táto povinnosť v práve Únie podstatne uľahčená (pozri body 39 až 41 rozsudku vo veci Alder, C-325/11). Tiež je pravda, že žalovaní v konaniach, ktoré vnútroštátny súd prerušil, neoznámili, že žijú mimo štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, ale aj keby si splnili túto svoju povinnosť, neumožní to jednoznačne určiť ich adresu.
- 41 Pokiaľ ide o druhú skupinu otázok, resp. spôsob zisťovania obvyklého pobytu v konaní o platobnom rozkaze, vnútroštátne orgány podľa názoru vnútroštátneho súdu musia zabezpečiť účinné uplatňovanie práva Únie. To vyžaduje, aby sa voči osobám s bydliskom v členskom štáte Únie nevydal rozsudok v iných štátoch. Na zabezpečenie dosiahnutie tohto cieľa v konaní o platobnom rozkaze vnútroštátny zákonodarca zakázal vydávať platobné rozkazy voči osobám s obvyklým pobytom mimo Bulharska.
- 42 Judikatúra však obmedzila túto povinnosť, keďže od súdu vyžaduje, aby overil negatívnu okolnosť – že občan nemá obvyklý pobyt v Bulharsku, a to v konaní,

ktoré má v zásade jednostranný charakter a v ktorom sa nevykonáva dokazovanie. VKS pritom zakázal súdom, aby sa opierali o nepriame a neúplné dôkazy, ako sú napríklad informácie, že dlžník žije v zahraničí, ktoré poskytlí susedia alebo príbuzní.

Podľa informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom musí súd, ktorý vydal platobný rozkaz, v prípade, ak existuje podozrenie, že dlžník v konaní o platobnom rozkaze nemá obvyklý pobyt v Bulharsku, zrušiť tento platobný rozkaz.

PRACOVNÝ DOKUMENT